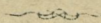

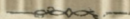
насъ бы было, ако да мисляхмы и да търсяхмы средства, какъ да избѣгнемъ да не правимъ желѣзници, за нѣколко години по-не; а не да мислимъ съ каквы средства и по кой начинъ да ги правимъ, да рискуваме и да гледамы какъ по-скоро да си залостимъ главѣтъ между двѣ плочи . . . А най-странното и необяснимото за мене е, дѣто нѣкой отъ рускитѣ вѣстници, дори отъ по-сѣриознитѣ ужъ, позволихъ си да поставятъ въпросъ за желѣзницитѣ, като пробенъ камъкъ на нашѣтъ признателность и непризнателность къмъ Россіѣ!

Въ тѣзи и подобни разговори до дѣ бѣхмы още, завърши се Н. Пр-ство Свето-Доростолскый. На свършване, азъ казахъ прѣосвещен. Прѣдседателю на Народното Събрание: върху всичко това поговорѣте съ Н. Пр-ство, поразмислѣте и подѣйствувайте, ако можете, въ отстранение на видимитѣ опасности. Пригответхъ ся да си тръгна, когато св. Червенскый мя попыта.

А що ти ся исплаква дѣдо Мелетій?

— Дѣдо Мелетій го бѣше срамъ да ми ся исплаква, но отъ други отъ странѣ чухъ, че князьтъ на два пѣтя не го приелъ на исканъ ауденцій, и че В. П. ужъ сте интригували противу него да го измѣстите и да настаните въ Софіѣ друго. Това може и да не е така, но така мислятъ и казувать хората и азъ немогъ да ви го не кажъ, като мя питате.

Подиръ пладне, чясътъ около четири, азъ намишхъ пакъ кждѣ генералъ тѣ. И. Прѣвѣсходителство го нѣмаше; въведохъ мя въ кабинетътъ му. Тамъ видѣхъ човѣкъ тѣ съ когото вчерашнийтъ день имахмы описаннытъ краткъ разговоръ: негова милость былъ частный секретарь на премьеръ министра и неговъ шюръ.

По забѣлжителенъ разговоръ що завързахмы съ него той-зи пѣтъ беше по въпросъ за рускыйтъ дипломатическый агентъ въ Пловдивъ. Той мя распыташе какъ ся поминува онъ, какъ ся обхожда съ Българитѣ и въобще какъ го иматъ Българитѣ, обичають ли го и почитають ли го. . ?

Като не желаяхъ да влѣзвамъ въ сѣриозни расправи по този прѣдметъ, азъ му отговаряхъ въ общи фразы: разказвахъ